

er tale om direktører, der gennem et selskab, kan stillet frynsegodet til rådighed for sig selv.

For så vidt angår fri bil, fri lystbåd og fri sommerhus er der fastsat objektiverede standardsatser for værdiansættelsen. Der er heller ikke med disse regler tilsigtet en lempeligere beskatning af hovedaktionær-direktører. Den skattepligtige værdi af at have et sommerhus til fri rådighed er $\frac{1}{4}$ % - $\frac{1}{2}$ % (satsen er afhængig af om det er højsæson eller ej) pr. uge af ejendoms-vurderingen. Satsen for fri lystbåd er 2 % pr. uge af bådens anskaffelse m.v. moms og levering. En hovedaktionær, der er ansat i sit eget selskab, og som får et sommerhus eller en lystbåd stillet til rådighed et helt år, vil således efter satserne blive forholdsvis hårdt beskattet - for så vidt angår sommerhuset op til 16,25 % af ejendomsvurderingen hvert år og for lystbåden op til 104 % af bådens anskaffelse m.v. hvert år.

For fri bil er den årlige sats 24 % (1999) af bilens værdi dog mindst beregnet ud fra 160.000 kr. og højst af 450.000 kr. Reglerne for beskatning af fri bil blev indsat i forbindelse med skattereformen i 1993. Det oprindelige lovforslag indeholdt ikke et loft, men p.g.a. politiske kompromisser blev der fastsat et loft på 400.000 kr. (senere forhøjet til 450.000 kr.). Begrundelsen for den øvre grænse for beskatningen af fri bil var, at der ved anskaffelse af meget dyre biler ofte vil være lagt vægt på, at bilen eksempelvis også skal tjene repræsentative formål m.v. Formål af denne karakter blev betragtet som hørende til arbejdsgiverens erhvervsmæssige interesse og følgelig ikke skattepligtig hos den ansatte.

Får en hovedaktionær af sit selskab betalt medlemskab af en golfklub, skal hovedaktionæren beskattes heraf. Dette gælder uanset arbejdsgiveren ikke har indberetningspligt. Hovedaktionæren har pligt til at selvangive modtagelsen heraf over for skattemyndighederne. Sker det ikke, er der tale om skattesvig.

Jeg er igang med at vurdere hele frynsegodeområdet - både for så vidt angår administrationen af de gældende regler som selve lovgivningen. Samtidig er Told- og Skattestyrelsen i fuld gang med at gennemgå den ligningsmæssige praksis på området. Da der er tale om vurdering af et omfattende område, har jeg endnu ikke haft mulighed for at tage stilling til mere konkrete tiltag.

Iøvrigt vil jeg henvise til debatten onsdag den 24. november 1999 i forbindelse med den

mundtlige besvarelse af § 20-spørgsmålene S 575, S 576 og S 577.

Ad spm. nr. S 237

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Inge Dahl-Sørensen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 1050, lød således:

Til justitsministeren (25/10 99) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Finder ministeren, at kriminalforsorgens tilladelse til, at groft kriminelle indsatte, der ikke er prøveløsladt, bliver fotograferet i mere eller mindre afklædt tilstand til en kalender, er i overensstemmelse med reglerne for strafafsoning?«

Supplerende svar (2/12 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Under henvisning til de foreløbige svar af 2. november 1999 på dette spørgsmål og spørgsmål nr. S 238, kan det oplyses, at der nu er indhentet udtalelser fra kriminalforsorgens fængsler, arresthuse og pensioner om, hvorvidt der er givet tilladelse til deltagelse i kalenderprojektet.

Det fremgår heraf, at alle de indsatte på nær én har deltaget i projektet, uden at kriminalforsorgen har haft kendskab hertil.

I de tilfælde, hvor kriminalforsorgen ikke har haft kendskab til fotograferingen, må denne således formodes at være sket under den indsattes uledsagede udgang til en godkendt udgangsadresse.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har understreget, at der i overensstemmelse med udgangsreglerne ikke i noget tilfælde er blevet givet tilladelse til, at de pågældende indsatte under udgang kunne deltage i kalenderprojektet.

Udgang er forudsat som et regelmæssigt led i fuldbyrdelsen af fængselsstraf. Formålet med udgang er primært at opretholde kontakten til familien. Det fremgår af reglerne for udgang, at tilladelse til udgang bl.a. forudsætter, at hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod. I udgangsreglerne mv. er det således anført, at dette